

Γιατί ὁ Θεὸς ἐγίνε Ἀνθρωπος;
Τὸ Ἀπροῦπόθετον
τῆς Θείας ἐνανθρωπήσεως

‘Οσίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου *

«Τὸ Μυστήριον τῆς Ἐνανθρωπήσεως
ἥτο τὸ προηγούμενον θέλημα τοῦ Θεοῦ»

«Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς
εἰς “Οὐ ἔγὼ εὑδόκησα”

(Β' Πέτρ. α' 17)

ΕΥΔΟΚΙΑ δὲ θέλει νὰ εἰπῃ, κατὰ τὸν τῆς Θεσσαλονίκης μέγαν Γρηγόριον¹, τὸ προηγούμενον θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός· ὅθεν δείχνει, μὲ τὸν λόγον τοῦτον ὁ ἄναρχος Πατέρ, ἵνα μυστικώτατον καὶ βαθύτατον νόημα· δηλαδή,

• ὅτι τὸ Μυστήριον τῆς Ἐνσάρκου Οἰκονομίας τοῦ Υἱοῦ του, ἕτοι τὸ προηγούμενον θέλημα τοῦ Θεοῦ· διὰ τοῦτο καὶ πρεγνώσθη αὐτὸν καὶ προωρίσθη πρὸ τῆς προγνώσεως καὶ τοῦ προορισμοῦ ὅλων τῶν ἄλλων κτισμάτων, νοητῶν τε καὶ αἰσθητῶν·

• καὶ ὅτι ὅλα τὰ ἄλλα κτίσματα καὶ προεγνώσθησαν καὶ πρωρίσθησαν νὰ δημιουργηθοῦν διὰ τὸ Μέγα Μυστήριον τῆς τοῦ ἀγαπητοῦ Υἱοῦ Του Ἐνανθρωπήσεως.

Βεβαιοῖ δὲ τὸ νόημα τοῦτο καὶ ὁ θεολογικώτατος Μάξιμος, λέγων ἐν τῷ ἔξηκοστῷ λύσει τῶν ἀπόρων περὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας², ὅτι αὐτὸν εἶναι ὁ σκοπὸς καὶ τὸ τέλος, διὰ τὸ ὅποιον καὶ προεγνώσθησαν καὶ πρωρίσθησαν καὶ ἐκτίσθησαν ὅλα τὰ κτίσματα, αὐτὸν δέ, οὕτε προεγνώσθη, οὕτε πρωρίσθη, οὕτε ἔγινε διὰ κἀνένα τέλος·

«Τοῦτό ἐστι τὸ μέγα καὶ ἀπόκρυφον μυστήριον· τοῦτό ἐστι τὸ μακάριον, δι' ὃ τὰ πάντα συνέ-

στησαν, τέλος· τοῦτό ἐστιν ὁ τῆς ἀρχῆς τῶν ὄντων προεπινοούμενος θεῖος σκοπός, ὃν ὥρίζοντες εἶναι φαμεν, “προεπινοούμενον τέλος, οὗ ἔνεκα μὲν πάντα, αὐτὸ δὲ οὐδενὸς ἔνεκα”».*

Δείχνει δὲ ἀκόμη, ὁ ἄναρχος Πατὴρ μὲ τὴν λέξιν τοῦ εὐδόκησεν, ὅτι ὁ Μονογενῆς Του Υἱὸς μὲ τὴν εὐδοκίαν καὶ τὸ προπογούμενον θέλημα τοῦ Πατρός Του προσέλαβε τὴν τοῦ δούλου μορφὴν καὶ ἔγινε τέλειος ἄνθρωπος.

Ταύτην τὴν θεοπρεπῆ καὶ μεγαλοπρεπῆ φωνὴν ὅποὺ ἐκήρυξεν ὁ Πατὴρ περὶ τοῦ Υἱοῦ, προλαβὼν καὶ ὁ μεγαλοφωνότατος Ἡσαΐας, ἔβοσεν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, λέγοντος περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ, καὶ τοῦ ἀμπελῶνος Αὐτοῦ·

«Ἄσω δὴ τῷ Ἡγαπημένῳ ἄσμα τοῦ Ἀγαπητοῦ μου»³.

εἴτα τελευταῖον εἰπόντος·

«Ο γὰρ ἀμπελῶν Κυρίου Σαβαὼθ οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ ἐστι, καὶ Ἀνθρωπος τοῦ Ἰουδα Νέοφυτον Ἡγαπημένον»⁴.

Φανερώτατον γὰρ εἶναι εἰς τὸν καθ' ἓνα, ὅτι ἄνθρωπον τοῦ Ἰουδα ὄνομάζει τὸν Δεσπότην Χριστόν, τὸν ἐκ τῆς ψυλῆς τοῦ Ἰουδα γεννηθέντα κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, καὶ νεόφυτον ἡγαπημένον μόνον Αὐτὸν καλεῖ, ἐπειδὴ ἐγεννήθη ἀπὸ κοιλίαν παρθενικὴν καὶ ἔγινε καινούριος ἄνθρωπος καὶ νέος Ἄδαμ.

Καὶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ ἐπέγραψε τὸν μδ' Ψαλμόν, τὸν φανερῶς περὶ τοῦ Χριστοῦ προφητεύοντα, μὲ ταύτην τὴν ἐπιγραφήν·

«Ωδὴ ὑπὲρ τοῦ Ἀγαπητοῦ»⁵. καὶ ἀλλαχοῦ· «Ο βασιλεὺς τῶν Δυνάμεων τοῦ Ἀγαπητοῦ»⁶.

* **ΕΠΕΙΔΗ**, κατὰ τοὺς Μεταφυσικούς, ἄλλα μὲν εἴναι **Μέσα** μόνον καὶ οὐχὶ **Τέλη**· ἄλλα δὲ εἴναι καὶ **Μέσα** καὶ **Τέλη** ἐνταυτῷ, ὅτοι πρὸς μὲν τὰ κατώτερα, **Τέλη**, πρὸς δὲ τὰ ἀνώτερα, **Μέσα**· ἄλλα δὲ εἴναι **Τέλη** μόνον καὶ ὅχι **Μέσα**, ἄτινα καὶ **Τέλη Τελῶν**, ὡς πάντων ἀνώτερα, ὄνομάζονται.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ θεοφόρος Μάξιμος θεολογεῖ ἐδῶ, ὡς νομίζω, ὅτι τὸ Μυστήριον τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου Ἐνανθρωπίσεως εἴναι

Τέλος μόνον, καὶ ὅχι **Μέσον**, ώς πάντων τῶν πρὸς τὰ ἔξω τῆς Ἁγίας Τριάδος ἔργων, ἀνώτατον καὶ ὑψηλότατον, καὶ **Τέλος Τελῶν** τὸ Κορυφαιότατον· οὗ ἐνεκα μὲν τὰ πάντα, αὐτὸ δὲ οὐδενὸς ἐνεκα, ἀγκαλὰ καὶ αὐτό, κατὰ λόγον ἄλλον θεωρούμενον, ἐγένετο διὰ τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀνάπλασιν καὶ σωτηρίαν, καθὼς πολλαχοῦ ώς κέρυγμα τοῦτο δημοσιεύει, ἢ τε θεία Γραφή, καὶ οἱ ἄλλοι Πατέρες.

Καὶ διὰ νὰ εἰποῦμεν καθολικῶς, τὸ Μυστήριον τῆς Ἐνσάρκου Οἰκονομίας εἶναι **Ἄρχὴ** καὶ **Μέσον** καὶ **Τέλος** ὅλων τῶν Κτισμάτων, νοντῶν τε καὶ αἰσθητῶν καὶ μικτῶν.

• **Καὶ Ἄρχὴ** μὲν εἶναι πάντων τῶν κτισμάτων, καθ' ὅτι ὁ πρόγνωσις καὶ ὁ προορισμὸς τοῦ Μυστηρίου αὐτοῦ, ἔγινεν ἀρχὴ καὶ αἰτία τοῦ νὰ προγνωσθοῦν καὶ νὰ προορισθοῦν καὶ νὰ κτισθοῦν πάντα τὰ κτίσματα, κατὰ τό· «*Κύριος ἐκτισέ με ἀρχὴν ὁδῶν Αὐτοῦ εἰς ἔργα Αὐτοῦ*»⁷, [ώς] καὶ τό· «*Πρωτότοκος πάσης κτίσεως*»⁸, περὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου εἰρημένον, καθ' ὃ ἀνθρώπου, περὶ οὗ ὅρα τὸν Ἱεροκήρυκα Μηνιάτην⁹.

Λέγει δὲ καὶ ὁ θεοφόρος Μάξιμος ἐν τῇ αὐτῇ ἔξηκοστῃ λύσει·

«διὰ γὰρ τὸν Χριστόν, πᾶσιν τὸ κατὰ Χριστὸν μυστήριον, πάντες οἱ αἰῶνες, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς τοῖς αἰῶσιν, ἐν Χριστῷ τὸν ἀρχὴν τοῦ εἶναι καὶ τὸ τέλος εἰλλήφασιν. Ἐνωσις γὰρ προϋπενοήθη τῶν αἰώνων, ὅρου καὶ ἀοριστίας, καὶ μέτρου καὶ ἀμετρίας, καὶ πέρατος καὶ ἀπειρίας, καὶ κτίστου καὶ κτίσεως, καὶ στάσεως καὶ κινήσεως· πᾶτις ἐν Χριστῷ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων φανερωθέντι γέγονε· πλήρωσιν δοῦσα τῇ προγνώσει τοῦ Θεοῦ δι' ἑαυτῆς»¹⁰.

• **Ἐγινε** δὲ καὶ **Μέσον** τὸ Μυστήριον αὐτό, καθ' ὅτι ἐχάρισε πλήρωσιν εἰς τὴν πρόγνωσιν τοῦ Θεοῦ, ώς εἴπεν ὁ θεῖος Μάξιμος.

Ἐχάρισεν ἀτρεψίαν εἰς τοὺς Ἀγγέλους καὶ ἀκινησίαν εἰς τὸ κακόν, κατὰ τὸν Θεοσαλονίκης θεῖον Γρηγόριον¹¹, κατὰ τὸν Νικίταν¹², σχολιάζοντα τὸ εἰς τὸ Πάσχα ρότὸν τοῦ μεγάλου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τὸ λέγον· «*Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, δόσος τε ὄρατὸς καὶ δόσος ἀόρατος*».

Καὶ κατὰ τὸν Βρυέννιον Ἰωσήφ¹³, ἐχάρισεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους

λύσιν τῆς προπατορικῆς ἀμαρτίας, δόσιν τῆς χάριτος, ἀφθαρσίαν, ἀθανασίαν, σωτηρίαν, ἀτρεψίαν, καὶ ἄλλα μυρία ἀγαθά.

• **Εἶναι** καὶ **Τέλος** τὸ Μυστήριον αὐτό, καθ' ὅτι αὐτὸ ἔγινε καὶ εἰς Ἀγγέλους καὶ εἰς ἀνθρώπους καὶ εἰς ὅλν τὴν Κτίσιν τελείωσις, καὶ θέωσις καὶ δόξα καὶ μακαριότης· καὶ καθ' ὅτι αὐτὸ ἔγινεν ἐνωσις Κτίστου καὶ κτισμάτων, καὶ δόξα τοῦ ἀνάρχου Πατρός, δοξασθέντος, οὐχὶ διὰ ψιλῶν κτισμάτων, ἀλλὰ δι' αὐτοῦ τοῦ κατ' οὐσίαν Υἱοῦ καὶ Λόγου Του, τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων φορέσαντος· τὸ ὁποῖον αὐτὸ **Τέλος** εἶναι τὸ ὕστατον πάντων, μεθ' ὃ οὐκ ἔστιν ἄλλο τέλος ἀνώτερον· «καὶ οὗ ἐνεκα μὲν τὰ πάντα, αὐτὸ δὲ οὐδενὸς ἐνεκα», κατὰ τὸν αὐτὸν πάλιν εἰπεῖν θεῖον Μάξιμον.

* * *

ΕΚ τῶν εἰρημένων λοιπὸν τούτων, δύναται νὰ συμπεράνῃ ὁ καθ' ἐνας, ὅτι ἀπαραιτήτως ἔπρεπε νὰ γένῃ τὸ Μυστήριον τῆς Ἐνανθρωπίσεως.

• Κατὰ πρῶτον μὲν καὶ κύριον καὶ καθ' αὐτὸ λόγον, διὰ τὶ τὸ Μυστήριον αὐτὸ ἦτον *προπογύμενον θέλημα* τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸν θεῖον τῆς Θεσσαλονίκης Γρηγόριον¹⁴, πρώτιστον κινητικὸν αἴτιον ἔχον, τὴν ἀπειρον καὶ οὐσιώδην καὶ ὑπεράγαθον ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ· μᾶλλον δέ, αὐτὸν τὸν ἐνδότατον πυθμένα τῆς πατρικῆς ἀγαθότητος, ώς εἶπεν ὁ θεοφόρος Μάξιμος.

• Κατὰ δεύτερον δὲ λόγον, διὰ τὶ αὐτὸ ἦτον ἀναγκαῖον εἰς ὅλα τὰ κτίσματα, νοντὰ καὶ αἰσθητά, ώς *Ἀρχὴν* αὐτῶν καὶ **Μέσον**, καὶ **Τέλος**.

(*) **Οσίου Νικοδίμου τοῦ Ἀγιορείτου**, Ἐρμηνεία εἰς τὰς Ἐπτὰ Καθολικὰς Ἐπιστολάς, σελ. 165-166, Ἐνετίσιν 1806 / *Eἰς τὸ Β' Πέτρ. α'* 17. Ἐπιμέλ. ἡμέτ.

1. **Ἀγίου Γρηγορίου Παλαρᾶ**, Ἐργα, Ε.Π.Ε. τ. 11, σελ. 472-477, Θεσσαλονίκη 1986 / *Όμιλία ΝΗ'*, «*Eἰς τὴν κατὰ σάρκα Γέννησιν τοῦ Κυρίου...*», §§ 13-14.

2. **Ἀγίου Μαξίμου Όρολογοντοῦ**, PG τ. 90, στλ. 621AB/Πρὸς Θαλάσσιον, *Ἐρώτησις Σ'*.

3. Ἡσ. ε' 1.

4. Ἡσ. ε' 7.

5. Ψαλμ. μδ' 1.

6. Ψαλμ. ξζ' 13.

7. Παροιμ. η' 22.
 8. Κολασ. α' 15.
 9. **‘Ηλία Μηνιάτη**, Διδαχαὶ καὶ Λόγοι, ἔκδοσις ιζ', «Φῶς», Ἀθῆναι 1960/Λόγος εἰς τὴν Κυριακὴν πρὸ τῆς Χριστοῦ Γέννησεως, Μέρος Α'.
 10. **Αγίου Μαξίμου Όμολογητοῦ**, PG τ. 90, στλ. 621BC/ἔνθ' ἀνωτ.
 11. **Αγίου Γρηγορίου Παλαρᾶ**, Ἐργα, Ε.Π.Ε. τ. 11, σελ. 462-763, Θεσσαλονίκη 1986 / Ὁμιλία NH, «Εἰς τὴν κατὰ σάρκα Γέννησιν τοῦ Κυρίου...», § 6.
 12. «Οθεν καὶ Νικάτας, ὁ σοφὸς σχολιαστὴς τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, σχολι-άζων τὸ εἰς τὸ Πάσχα [PG τ. 36, στλ. 624A/Λόγος ΜΕ', Εἰς τὸ Ἀγιον Πάσχα, § Α'] ρητὸν ἐκεῖνο τοῦ Θεολόγου: "Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅσος τε ὄρατὸς καὶ ὅσος ἀόρατος", λέγει: "οἱ δὲ Ἀγγελοι ἐπεὶ δυσκίνητοι ὄντες πρὸς τὸ κακόν, ἀλλ' οὐκ ἀκίνητοι, μετὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀνάστασιν ἐγένοντο λοιπὸν καὶ ἀκίνητοι, οὐ φύσει, ἀλλὰ χάριτι, εὗπ ἀν αὐτοῖς **σωτη-ρία ή ἀτρεψία**, μπκέτι φοβουμένοις τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολήν, καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἀπώλειαν».
- (‘Οσίου Νικοδήμου Αγιορείτου, Συμβουλευτικὸν Ἐγχειρίδιον, ἢτοι περὶ φυλακῆς τῶν πέντε αἰσθῆσεων..., σελ. 211, ὑποσημ., ἔκδοσις γ', Σ. Ν. Σχοινᾶ, ἐν Βόλω 1969).
13. **Ιωσήφ Μοναχοῦ τοῦ Βρυεννίου**, Τὰ Παραλειπόμενα, τ. Γ', σελ. 41-42, ἔκδοσις β', Βασ. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1991/Λόγος ἔτερος (Β') εἰς τὴν Γέννησιν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου.
 14. **Αγίου Γρηγορίου Παλαρᾶ**, Ἐργα, Ε.Π.Ε. τ. 11, σελ. 532-535, Θεσσαλονίκη 1986 / Ὁμιλία Ξ', «Ρηθεῖσα ἐν τῇ ἀγίᾳ Εορτῇ τῶν Φώτων», §§ 19-20.